

[Wilhjelm]

ne, at den radikale skattepolitik er tydeligt udtrykt, men der er åbenbart ingen, der forstår den.

Kan man gå ind for en skatteministers kommissorium, der går ud på at hive proportionalstrækket hele vejen op, uden at der er nogen progression tilbage, uden at der er tillægsskat eller noget som helst? Det mener jeg at de radikale ret tydeligt har sagt nej til, men der er mange andre ting. Skatteministeren vil have overvejet en lempelse af formue-skatten, skatteministeren vil have overvejet erhvervsvirksomheders fritagelse for kommunal grundskyld, skatteministeren siger kategorisk nej til at røre ved renteudgifterne, skatteministeren vil have lempet afskrivningsreglerne osv. – alt sammen ting, der giver en fordelingspolitisk virkning, der går den modsatte vej af det, der ligger i det forslag, vi har til behandling i dag.

Jeg synes, det er urimeligt, at man nu skal bruge et års skattereformarbejde på en skitse som skatteministerens, som sandsynligvis ingen chancer har for sig, når det kommer til stykket. Det er spild af tid. Det er det samme, som har forhindret ethvert seriøst arbejde med en skattereform i mange, mange år, nemlig usikkerheden om, hvor de radikale egentlig står i de her sager. Hr. Bernhard Baunsgaard har præciseret nogle ting i dag, men ikke tilstrækkeligt til, at skatteministeren ikke med en vis ret kan bruge det år på at lave ingenting eller lave noget, som han ved der ingenting kommer ud af.

Lykketoft (S):

For et år siden gav hr. Bernhard Baunsgaard udtryk for, at den borgerlige regering havde et år til at komme med et oplæg til en skattereform, ellers havde denne regering ikke nogen berettigelse. Det var klare ord i oktober 1982, og vi befinder os nu i november 1983. Vi diskuterer på andet år i træk et socialdemokratisk skatteudspil, som vi, som hr. Wilhjelm også lige nævnte det, har udbygget med det meget omfattende talmateriale, der under behandlingen i forrige folketingssamling kom frem til skatteudvalget som svar fra ministeriet, og som vi har udbygget med en række konkrete yderligere punkter.

Det er klart, at dette socialdemokratiske forslag kan tillempes. Hr. Stubkjær Pedersen spurgte, hvorfor det var fremsat. Det står

meget tydeligt i den skriftlige fremsættelse. Der står, at socialdemokratiets beslutningsforslag er udtryk for vort ønske om at sikre det hurtigst mulige tempo i reformarbejdet og afgørende præge indholdet i dette arbejde. Både i form og i indhold er der tale om en udstrakt hånd til andre partier, en opfordring til at løse en uafviselig opgave i fællesskab.

Jeg vil godt sige til hr. Bernhard Baunsgaard – og det har jeg i øvrigt sagt til ham for – at hvis det eneste, der skal til for at bane vej for en forenkling og en mere retfærdig udformning af indkomstskattesystemet, er en anden udformning af grundlaget for tillægsskatten, især hvad angår det såkaldte formuetillæg, kan vi da selvfølgelig diskutere det, men hr. Bernhard Baunsgaard har jo ikke præsenteret noget klart anvendeligt alternativ. Hvis vi får et sådant alternativ, vil vi meget overveje det. Målet, en skattereform, skal ikke strande på det, men jeg kan ikke frigøre mig for den tanke, at den indvending, som hr. Bernhard Baunsgaard i dag gjorde endnu mere ud af, end han har gjort tidligere, er en indvending, der først og fremmest tjener til at udskyde det tidspunkt, hvor det radikale venstre skal tage stilling. Jeg er ked af at sige det, men jeg kan ikke opleve det på anden måde. Der er tale om en beskedent detalje i den samlede diskussion, for kernen i diskussionen er, om vi skal have en tillægsskat som erstatning for skatteprogressionen. Kernen i diskussionen er, om der før tillægsskat skal være rentefradragsret eller der ikke skal være rentefradragsret. Der er socialdemokratiet og de radikale enige, og vi ville da være nogle skarn, hvis vi forhindrede fædrelandet i at få en ordentlig skattereform på grund af en teknisk uenighed her. Sådan vil det ikke være fra socialdemokratiets side. Sådan bør det ikke være fra det radikale venstres.

Men det afgørende politiske spørgsmål er jo netop det, som også hr. Wilhjelm var inde på sidst: vil det radikale venstre sidde stille og rolig i op til et år efter den frist, hr. Bernhard Baunsgaard opstillede for et år siden, og vente på, at der kommer et udspil fra regeringen, som alle kan se på det kommissorium, regeringen har givet sig selv, at et flertal i folketinget ikke kan bruge til noget som helst? Det er det, der er det interessante politiske spørgsmål. Men jeg må indrømme, at